

de faa Møbler gjorde et uhyggeligt, koldt og øde Indtryk, og det stærke Lys skinnede ned over det som til en Fest for usynlige Gæster.

Smerterne havde allerede fortaget sig, og ogsaa paa anden Maade sporedes Morfinens Virkning. Enslev begyndte at blive livlig og fortællelysten. Han talte spøgende om den gode Handel, han havde gjort med sit Landsted; og da Asmus Hagen spurgte ham, om han ikke troede, han vilde komme til at savne Freden derude og de smukke Omgivelser, svarede han, at han endnu ikke var bleven svaghjernet nok til at kunne omgaas Naturen.

»Det hele var en Misforstaaelse. Vi Landsbybørn gemmer allesammen i vor inderste Hjertefold en Hyrdedrøm om at ende vore Dage i en fredelig Kaalhave. Vi ser os i Aanden tage en idyllisk Afsked med Livet som Patriark med en grønmalet Vandkande i Haanden . . . en sølvermanket Emeritus i Stil med Rektor Bohse. Og saa gaar det os for det meste som Emigranterne, der efter et langt Liv tilbragt i Hjemve vender tilbage til Fædrelandet og føler sig haabløst fremmede der. Et Mandfolk mister under Livets Kamp tilsidst Organet for Idyllen. De vil engang selv gøre den Erfaring, Professor Hagen!«

Han talte videre om Landlivets Søvnagtighed og om den Basilisk, der i de lange Vinteraftener anbragte sig overfor En og gabede som en Flodhest.